

**ĐỪNG ĐỢI MÙA HÈ!
KIỀU MỸ DUYÊN**

Người hay chần chừ,
do dự, làm việc không
quyết đoán thường sẽ
bỏ lỡ những cơ hội
quan trọng.

Triết gia Trang Tử

Người hay chần chừ, do dự, làm việc không quyết đoán thường sẽ bỏ lỡ những cơ hội quan trọng.

Đi thăm bà con, đợi mùa hè, du lịch đợi mùa hè, câu cá, bắn chim đợi mùa hè, mua nhà đợi mùa hè, làm thứ gì cũng đợi mùa hè. Đừng đợi mùa hè bà con ơi, muốn làm việc gì thì làm ngay, đừng chần chờ. Hôm nay nghe tin người này đau, người kia bệnh, người nọ chết, đau ốm, bệnh tật, tai nạn, tử nạn, đâu có đợi mùa hè?

Làm việc gì thì làm ngay, đói thì ăn ngay, khát thì uống nước ngay, không đợi chờ. Người nào quyết tâm làm việc gì đó phải làm ngay, thương ai thì nói thương ngay không đợi ngày mai, lỡ ngày mai mình không thức dậy nữa thì sao? Có người ngủ rồi đi luôn, không một lời dặn dò người thân ở lại phải làm gì cho mình, những việc mình chưa làm xong?

**"Nếu bạn không thử, bạn sẽ
không bao giờ biết được
bạn có thể làm được những gì."**

Nếu không thử làm sao bạn biết mình không làm được. Việc của hôm nay chớ để ngày mai.

Đừng đợi mùa hè mới mua nhà vì mùa hè nhiều người mua nhà để đổi trường học cho con, người mua nhà có gia đình nhiều hơn người độc thân, vì thế mùa hè thiên hạ ùn ùn đi mua nhà, nhà sẽ đắt hơn. Trong các mùa thì mùa hè nhà đắt hơn các mùa khác. Khi mình quyết định làm việc gì đó thì không đợi mùa, làm ngay. Cũng như khi con tim lên tiếng nói thì không đợi mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, hãy nói tôi thương ba mẹ, anh chị em, bạn bè, bằng hữu, ...

Người thành công là người quyết đoán.

Tại sao người Việt Nam làm chủ nhà nhiều nhất trong sắc dân tị nạn ở Hoa Kỳ hay ở các quốc gia khác vì người Việt Nam sống phải có nhà, người Việt Nam cần kiệm rất giỏi, làm được 10 đồng, xài nhiều lắm 5 đồng, còn 5 đồng để dành khi có hữu sự sẽ dùng tới, khi trong gia đình có cưới hỏi hay có chuyện buồn. Đó là lý do tại sao người Việt Nam tị nạn ở Mỹ mỗi năm gửi về giúp bà con ở quê nhà đến 16 tỷ, số tiền này không phải là nhỏ, một ngân sách quốc gia của nhiều quốc gia nhỏ.

Hãy đọc tiểu sử của những triệu phú, tỷ phú từ hai bàn tay trắng trở thành triệu phú, tỷ phú, nhưng không đợi đến có tiền mới làm việc xã hội. Trong đời sống của họ, có tiền, tiết kiệm đầu tư sinh lợi, nhưng lúc nào cũng phải để một số tiền làm việc xã hội. Mình sống, giúp cho người khác sống, niềm vui của những người này quyết tâm làm giàu và cũng quyết tâm giúp bằng hữu, giúp người xung quanh, giúp người nghèo, người khổ.

Một ký giả người Mỹ đến Miên và nhìn thấy những đứa trẻ mồ côi ốm nhom, sống bên cạnh những đồng rác khổng lồ. Ông ở lại Miên, xây nhà gần đồng rác và nuôi những đứa trẻ mồ côi, cho các em đi học. Ngòi bút của ông viết về những đứa trẻ này làm cho người giàu xúc động và cho ông tiền để nuôi những đứa trẻ này. Bây giờ, các em đã tốt nghiệp đại học. Hay cô Tim đã từng đến California nói về những đứa trẻ mồ côi ở Việt Nam, cô là người Thụy Sĩ, có bằng hữu qua du lịch ở Tây Tạng trên đường về ghé thăm Việt Nam. Buổi tối, cô và bằng hữu đi dạo phố nghe tiếng khóc của trẻ thơ trong một ngõ hẻm, tất cả dừng lại, ghé vào ngõ hẻm này, cô thấy có một số em đang

đói và khóc. Cô đem các em về khách sạn. Sáng hôm sau cô đưa các em đến bộ xã hội. Bộ không nhận các em, cô và bằng hữu mua một cái nhà, nuôi 1,2,3,4 em và đến bây giờ thì cô Tim đã nuôi hơn 300 em mồ côi. Có nhiều em đã tốt nghiệp đại học, có nghề nghiệp, quay trở lại giúp cô nhi viện này. Cô Tim là người phụ nữ đẹp, đẹp từ trong trái tim, đẹp từ dáng dấp bên ngoài. Mỗi lần cô sang Mỹ, cô được đồng hương người Mỹ gốc Việt giúp đỡ tận tình.

Người Việt siêng năng, cần cù, làm việc không kể giờ giấc, ngoài làm việc ở công ty, sở làm, còn làm thêm những việc khác. Có nhiều gia đình không bao giờ mua cá vì cuối tuần họ đi câu cá để gia đình ăn cả tuần, không mua rau vì ở nhà có trồng rau ăn không hết, ngoài vườn bao giờ cũng có đủ thứ như: rau lang, rau dền, vấp cá, bạc hà, húng quế, húng cây, húng lủi, cần tây, xà lách, cà chua, bắp, mía, gừng, đậu bắp, cam, quýt, hồng, ổi, lựu, táo tàu, bưởi, ...

Hợp Hội Đồng Hương Quảng Nam, Đà Nẵng, các cô, các chị chuẩn bị thức ăn, nhất là món mì quảng rất ngon. Mọi người ăn uống cùng nhau vui vẻ, đầm ấm.

Chúng tôi thường đi sinh hoạt các hội đoàn như ra mắt sách, họp mặt các hội ái hữu như hội ái hữu Biên Hòa, mỗi tháng họp mặt 1 lần, thức ăn rất nhiều và rất ngon do các bà nội trợ tự tay làm lấy: xôi, bún chả giò, gỏi, bánh cuốn, phở, hủ tíu xào, mì, bánh da lợn, chè 3 màu, chanh dây, ...

Một bà tâm sự:

- Thức ăn bao giờ cũng do chị em chúng tôi nấu lấy, đỡ tốn kém, sạch sẽ, nóng hổi, làm xong bưng ra hội trường không để trong tủ lạnh. Thức ăn để tủ lạnh lâu dễ gây ung thư.

Một phụ nữ khác nói tiếp:

- Tôi thường dẫn các con của tôi ra đường đừng ăn thức ăn có nước, vì nước lèo có nhiều bột ngọt, bột nêm, có chất hóa học dễ bị bệnh lắm. Tốt nhất là ăn ở nhà, thong thả, không phải xếp hàng. Ăn cẩn thận để tránh bệnh và để sống lâu.

Người phụ nữ khác than:

- Bây giờ, thứ gì cũng đắt, tốt nhất là ăn ở nhà. Tiết kiệm tiền để khi có cơ nguy thì dùng tới.

Tiết kiệm sẵn có đồng tiền,
Phòng khi túng lỡ, không phiền lụy ai.

Không biết tại sao từ đầu năm tới giờ đi đến đâu tôi cũng nghe: tiết kiệm, tiết kiệm. Người già, người trẻ gì cũng nghe nói từ "tiết kiệm". Hai chữ này như ở trong vành môi của mỗi người. Sống phải thanh thản, đầu óc nhẹ nhàng chứ tối ngày cứ nghe nói kinh tế suy thoái, ai cũng lo âu thì làm sao sống nổi?

Đi đâu tôi vẫn nghe bà dạy cháu tiết kiệm, mẹ dạy con tiết kiệm, nhưng làm việc từ thiện cho nạn nhân động đất ở Miền Điện, giúp người cùi ở Việt Nam, giúp trẻ mồ côi ở Việt Nam, người già, người bệnh không thân nhân thì vẫn phải tiếp tục giúp, giúp nhiều hơn. Lòng rộng rãi của con người bao la, giúp người không quen, chưa bao giờ gặp mặt thì vẫn giúp. Nếu mọi người đều yêu thương nhau, không thù hận, không ghen ghét nhau thì thế giới này sẽ là Thiên Đàng của hạ giới.

Hãy yêu thương nhau khi còn có thể bởi không ai biết được ngày mai sẽ ra sao?

Nhiều nhà tâm lý học nói:

- Phải bận rộn, phải làm việc, để thấy đời đẹp hơn. Hãy chăm sóc người già cô đơn, chăm sóc người trong viện dưỡng lão, chăm sóc trẻ em mồ côi, quan tâm đến người bệnh, chăm sóc vườn tược, cây cỏ, chăm sóc con mèo, con chó, ... Càng bận rộn thì càng tốt, nằm xuống là ngủ, không trằn trọc, không suy nghĩ nhiều thì sẽ có giấc ngủ say. Khi thức dậy sẽ thấy khỏe hơn, yêu đời hơn.

Nói thì ai nói cũng được, cũng như ông bà mình nói: không hứa khi vui. Hứa thì ai cũng hứa được, dễ quá mà. Không nói, im lặng, khi giận ra biển, nói thật to cho sóng biển nghe, khi buồn không than, không thành mớ than. Những điều vừa nói trên có mấy người làm được?

Nói thì dễ quá, nhưng thực hành có mấy người làm được những điều mình nghĩ? Làm sao đừng gây thù oán với người xung quanh? Khó quá, khó quá, khó quá!

“Bạn không cần phải nhìn thấy toàn bộ cầu thang, chỉ cần đi bước đầu tiên.” - Martin Luther King, Jr.

Làm việc gì cũng làm ngay, đừng đợi mùa hè. Mua nhà, đổi nhà thì làm ngay, đừng đợi đến mùa hè.

Làm việc gì trong tầm tay của mình thì làm ngay, đừng chờ đợi. Cuộc đời này như võ đài, thượng đài xong, đánh ngay, đợi chờ đối thủ sẽ đánh gục mình ngay. Cuộc sống này muốn sống còn thì phải chiến đấu. Chiến đấu với chính mình là khó nhất, chống lại sự lười biếng của chính mình, buổi sáng làm biếng tập thể dục, dù biết tập thể dục rất tốt cho cơ thể. Đọc sách, đừng đọc tới nửa đêm vì phải ngủ cho đủ giờ để ngày hôm sau thức dậy còn làm việc. Ai cũng biết như thế mà có làm đúng như đã định?

“Đừng chờ đợi. Sẽ không bao giờ có một thời điểm chính xác.” - Napoleon Hill

Mỗi người có một cuốn sổ tay, ghi chép mỗi ngày phải làm việc gì, hàng tuần phải làm việc gì. Mỗi tuần có 1 ngày không xài tiền, không xài một đồng nào. Mỗi tuần không uống cà phê 1 ngày. Viết ra thì hãy làm nhưng có mấy ai làm được đều đặn như thế?

Mỗi ngày nghĩ đến người nào đó, nghĩ một cách tha thiết, cầu nguyện cho người thân của mình, cầu nguyện một cách tha thiết. Dù việc làm đó không tốn tiền, có mấy ai làm được hàng ngày?

Hãy thương nhau, mình thương chó, mèo, nai, cá, ..., thì tại sao người không thương người? Hãy thương nhau, ngày mai biết có còn gặp nhau. Hãy thương nhau như Trời sinh ra để thương nhau, đùm bọc lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau. Hãy thương người như ruột thịt của mình.

Hạnh phúc từ sự cho đi. (Ông Lê Quang, Hội Bạn Người Cùi, đang phát mì và gạo cho bà con nghèo, gia đình người cùi ở Kontum, Việt Nam)

Tôi phục rất nhiều người, người đi tu, hy sinh đời mình để lo cho người khác, cầu nguyện giờ này đến giờ khác cho người khác. Tôi phục những người làm việc từ thiện đến rừng sâu núi thẳm không sợ chết, lo cho người nghèo, người dân thiểu số, đem từng bao gạo, từng chai nước mắm, từng viên thuốc cảm cúm, từng thùng mì, bao gạo, thức ăn cho người khốn khổ bữa đói, bữa no.

Trời sinh có những người làm việc như Thánh, làm những việc mà người khác không làm được. Có người hy sinh cả đời mình để lo cho người khác. Nếu thiếu người đi tu, thiếu người hy sinh, cuộc đời này sẽ hết đẹp, và người khốn khổ cùng cực không được giúp đỡ.

Hãy làm những gì mình có thể làm được cho người khác, những người không được may mắn như chúng ta.

Hãy cầu nguyện cho mọi người thương nhau. Hãy cầu nguyện cho thế giới này hết chiến tranh, mọi người sống trong hòa bình, hạnh phúc, ấm no.

Orange County, 5/2025
KIỀU MỸ DUYÊN
(kieumyduyen1@yahoo.com)